

[Carsten Andersen]

ale problemer, der bl.a. giver sig udslag i, at folk bliver hjemløse. Det er tal, som jeg gerne vil lægge frem i udvalget, og som man kan kontrollere, for de er slået op i en statistik.

Til belysning af hele spørgsmålet om, hvordan vi forholder os til problematikken, og hvordan vi skal sætte ind over for den, er der indsat nogle temarundefolk og nedsat følgegrupper. Det, der er karakteristisk for det, som disse følgegrupper kommer med, er, at de alene anskuer problemerne ud fra en psykiatrisk synsvinkel, men det, dette forslag lægger op til, er at betragte folk, der har psykiske lidelser, ud fra en social synsvinkel. Tager man den psykiatriske indfaldsvinkel, skubber man faktisk ca. 400.000 væk og siger, at de er ikke rigtige i denne sammenhæng.

Finansieringen, sagde socialministeren, kan være lidt gammeldags. Jeg skal med det samme bryde sammen og tilstå, at finansieringsmodellen er den, der var kendt fra bistandsloven. Siden hen har Amtsrådsforeningen udgivet en bog om amterne og videreudvikling af § 105-institutionerne, hvor de selv peger på, at man vil gå ind i en finansieringsordning med 50-50 pct., og jeg mener da, det vil være underligt, hvis Folketinget ikke lytter til amterne og i det hele taget medinddrager dem. Finansieringsordningen er ikke et debatspørgsmål, men det er det, der står på side 22 i samme redegørelse fra Amtsrådsforeningen i Danmark:

»Socialministeriet har efterfølgende over for arbejdsgruppen meddelt, at distriktspsykiatriske døgnordninger klart falder uden for bistandslovens regler om § 105-institutioner.«

Det, forslaget angriber og bringer til debat, er, om vi kan lave nogle sociale institutioner, som kan tage psykiatriske lidelser med ind i behandlingen.

Jeg vil klart sige til fru Kirsten Lee, at vi åbenbart ikke har tilbragt tid nok sammen i dette høje Ting til, at fru Kirsten Lee har erfaret, at jeg absolut ikke er nogen fortaler for, at man skal trække psykoterapi eller andre terapier ned over hovedet på enhver, som beder om råd og vejledning. I det forslag, som SF fremsatte for 2 år siden, pegede vi helt klart på, at der skulle være et register at spille på. Der var psykoterapi i det, men der var sandelig også selvhjælpsgrupper og socialt gruppearbejde, og noget af det er også indeholdt i dette forslag. Der er ikke nogen af forslagsstillerne, der forestiller

sig, at der kun skal være adgang, hvis man lægger sig på briksen til 500 kr. i timen, men selvfølgelig skal ordningen svare til de behov, som de mennesker, der møder op, egentlig har.

Jeg er glad for, at stort set alle ordførere har været enige i bemærkningerne. Det giver grundlag for, at der i alle tilfælde skulle være en forhandlingssituation. Jeg vil også godt sige, at man selvfølgelig ikke skal løbe hurtigere end udviklingen, men der tegner sig en forståelse for en løsning. Det kunne være, at det satte lidt skub i de folk, som sidder og arbejder ovre på den anden side, så de kom så hurtigt frem med tingene, at de måske kunne indgå i beslutningsgrundlaget. Det kan måske også give et fingerpeg om, at det skal være en løsning, som har et bredere sigte end det, man kan læse imellem linjerne i Sundhedsministeriets redegørelses bilag 138 til Sundhedsudvalget, hvor man egentlig læner hovedet mod nogle distriktspsykiatriske løsninger og meget lidt peger på, at der er behov for sociale løsninger.

Det er ikke nogen tilfældighed, at formanden vil foreslå forslaget behandlet i Socialudvalget, for der er et ønske om, at man ser socialpolitisk på denne problemstilling. Det er ikke alene et psykiatrisk spørgsmål, det er også et menneskeligt, socialt spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Blot for at hr. Carsten Andersen ikke skal gå herfra med en masse misforståelser.

I forbindelse med både fru Tove Niemanns og mit indlæg stillede hr. Duetoft spørgsmålet: Hvor mange skizofrene ofre har indkomstskatten afstedkommet? Vores svar er: Vi tror såmænd ikke, at det – jf. bemærkningerne – at miste sit arbejde eller at være udsat for pres på arbejdspladsen resulterer i specielt skizofrene tilfælde, men vi giver hr. Carsten Andersen fuldstændig ret i, at det giver psykiske problemer at være under et stort pres på sin arbejdsplads og at miste sit arbejde. De tidsmæssige problemer, når begge parter i en familie skal arbejde, giver også psykiske problemer og stresssituationer.

Uanset hvad hr. Carsten Andersen og hr. Duetoft siger, hjælper det ikke bare at lave flere behandlingscentre. Det, der hjælper, er at få fat ved nældens rod og finde ud af, hvorfor folk er i stresssituationer og få ændret noget ved det, og